

tage dette Lovforslag kunde blive, at Staten ogsaa kunde finde sig foranlediget til imod en Pengegodtgjørelse at opgive de Indskrænkninger, der hvile paa Bønderjorderne, thi, sagde det ærede Medlem, Staten havde paalagt disse Landeieendomme denne Indskrænkning for at beskytte en Befolkning, som dengang ikke var stillet lige med den øvrige Befolkning i borgerlige Rettigheder. Dette er nu ganske vist saaledes, men det forekommer mig, at de Grunde, som i sin Tid have været tilstede for at paalægge disse Eiendomme denne Indskrænkning, ogsaa maae være tilstede endnu, thi de have ikke kunnet være andre, end at gjøre det muligt for denne Befolkning at leve, og denne Befolkning trænger nu ligesaa meget til at leve som dengang, da den ikke var stillet lige med den øvrige Befolkning i Henseende til politiske Rettigheder. Men det forekommer mig ogsaa, at, dersom man skulde kunne drage nogen Consequens fra den Afgjørelse, her maatte blive tagen, til det andet Tilfælde, som det ærede Medlem har omtalt, maatte det blive den, at, saasnart Servituten, som han kaldte det, blev opgiven, vilde det ikke blive Staten som saadan, der maatte have Fordelen deraf, men det maatte blive den Befolkning, som hidtil har nydt Fordelen af Servituten, der da ogsaa maatte have en Deel af den Fordeel, som det ærede Medlem mener maatte gaae over til Staten, thi Staten som saadan har jo aldrig haft nogen directe Fordeel af denne Indskrænkning; den har altid kun været paalagt til Fordeel for Befolkningen, og der kan heller ikke godt være nogen god Mening i at anvende den paa anden Maade. Det er efter min Mening heller ikke Andet, der har været lagt til Grund for de forskjellige Forslag, der i sin Tid have været forhandlede paa Rigsdagen om at lade Fæsteeiendommene overgaae til Selveieendom. Jeg troer ikke, at det kunde have nogen som helst anden Følge i den Henseende. Jeg skal, da jeg har faaet Ordet, tillade mig at ytre mig om, hvorledes jeg opfattede de Dyringer af den ærede Ordfører, som bragte saamegen Bevægelse i Salen. Jeg opfattede dem saaledes, at den ærede Ordfører udtalte den fuldkomment rigtige Sætning, at det ikke var Grundene men Stemmerne, der

afgjorde Sagen her i Salen. Saaledes opfattede jeg det, og jeg vil ogsaa haabe, at den ærede Ordfører heller ikke dermed har villet sige, at Stemmerne ikke støttedes til Grunde, thi det er min Overbeviisning, at den Majoritet, som sidst var imod det Forslag, som Ordføreren foresøgte, har fundet de Grunde, som bleve fremsatte fra den modsatte Side, stærkere end de, der bleve fremsatte fra den ærede Ordfører.

Da ikke Flere forlangte Ordet, gik man til Afstemning, hvorved:

1) Forslag af Udvalget:

§ 1 affattes saaledes:

„De ved Placat af 13de October 1824 og Lov af 6te Januar 1852 fastsatte Indskrænkninger i Henseende til Benyttelsen af Grundene mellem Fæstningsværkerne om Kjøbenhavn og Demarcationslinien af 1852 skulle for de paa Sjælland liggende Grunde kunne afløses efter de i nærværende Lov givne Regler.“

vedtoges eenstemmig med 75 Stemmer.

2) Forslag af Samme:

2) § 2, Stykke 1 og 2 affattes saaledes:

„Der udmeldes en Taxationscommission, bestaaende af fem Medlemmer, af hvilke Regjeringen vælger de tre, Kjøbenhavns Magistrat og Kjøbenhavns Borgrepræsentantskab hver eet. Regjeringen bestikker et af Medlemmerne til Formand. Commissionen taxerer den Værdiforhøielse, som enhver af de private Grunde (hvortil i denne Lov henregnes alle Grunde, der ikke tilhøre Staten) vil faae ved Indskrænkningernes Afløsning. Halvdelen af den Sum, hvortil Værdiforhøielsen taxeres, udgjør da det Weberlag, som Eieren, naar han forlanger Indskrænkningerne afløste, har at betale til Statskassen for Afløsningen.

Ved Taxationen, som udføres for hver Grund (hvert Matriculs-Nummer) for sig, eller efter Omstændighederne særskilt for hvert af de Stykker, hvori den deles ved Gader, Veie eller deslige, gaaer Commissionen ud fra den Værdi, Grunden hidtil har haft efter den berettigede Brug, der har kunnet gjøres af den,